

Α

Ω

ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΝΟΔΙΚΗ
ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ
ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

«Στήκετε καί κρατήτε
τάς παραδόσεις ἅς πα-
ραλάβετε» (Θ. Παῦλος)

ΑΘΗΝΑΙ
ΜΑΡΤΙΟΣ 1993

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος

ΠΡΟΣ

**Ἄπαν τό Χριστεπώνυμον πλήρωμα Αὐτῆς,
Κληρικούς, Μοναχοὺς καί Λαϊκοὺς**

Χάρις ὑμῖν εἴη καί εἰρήνη καί ἔλεος παρά Πατρός καί Υἱοῦ καί Ἁγίου Πνεύματος, τῆς Ἁγίας καί Ὁμοουσίου καί Ζωοποιοῦ καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος, τῆς Μιᾶς Θεότητος, μετά πάντων Ὑμῶν. Ἀμήν.

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καί περιπόθητα,

Ἡ Ἁγία μήτηρ καί τροφός ἡμῶν Ἐκκλησία ἔχουσα θεμέλιον καί ἀρχηγόν τόν τελειωτήν παντός ἔργου ἀγαθοῦ, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν καί καθοδηγητήν τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ἔχει ὡς Οὐσίαν καί σύστασιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας αὐτά τά θεοπαράδοτα λόγια, ἥτοι τήν ἀληθῆ κατάληψιν καί ἀκριβῆ γνώσιν τῶν Θείων Γραφῶν, κατὰ τόν Θεοφάντορα Ἀρεοπαγίτην Διονύσιον καί τόν Β' Κανόνα τῆς ἁγίας Ἐβδόμης Οἰκουμένης Συνόδου.

Ἔργον δέ ἡμῶν τῶν Ἐπισκόπων εἶναι ἡ περιφρούρησις τῆς ἁγίας καί ἀμωμήτου ἡμῶν Πίστεως καί ἡ διατήρησις ἀλωβήτου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Παραδόσεως, ἀπό πάσης ἐναντίας προσβολῆς, ὁποθενδήποτε καί ἂν προέρχεται, ἡ διαφύλαξις τοῦ ἐμπειστευμένου ἡμῖν ποιμνίου τοῦ ἐξαγορασθέντος διά τοῦ τιμίου Αἵματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπό πάσης κακοδόξου λύμης, διά τῆς διακηρύξεως τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας καί τῆς καταδίκης παντός φρονήματος ἢ διδαχῆς ἀντιβαινούσης τῇ ἱερᾷ θεσμοθεσίᾳ τῆς Ἁγιωτάτης Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 2566/23.1.1992 Ποιμαντορικῆς ἡμῶν Ἐγκυκλίου διεκηρύχθη ἡ Πατερικῶς καί Συνοδικῶς τεθεμελειωμένη καί παραδοθεῖσα ἡμῖν Πίστις καί Ἱερά Παράδοσις τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, σχετικῶς μέ τά, ὡς μή ὤφειλεν, ἀνακύψαντα εἰς τοὺς ἐσχάτους τούτους καιροὺς, ἀντορθόδοξα φρονήματα περί ὠρισμένων καί ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων Ἱερῶν Εἰκόνων, κυρίως δέ ἐπί τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνοσ τῆς Ἁγίας Τριάδος καί τῆς ἐκ τοῦ Τάφου Ἐγέρσεως τοῦ Κυρίου.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ὁ ἀπ' ἀρχῆς ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ ἀντίδικος ἡμῶν διάβολος, ὁ τῶν ζιζανίων σπορευτής, καθοδηγήσας κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τινάς μηδεμίαν μυστηριακὴν ἐπικοινωνίαν ἔχοντας μεθ' ἡμῶν, ὄνοματι μὲν ὀρθοδόξους, μὴ ὄντας δέ, διακόνους τοῦ ὀρθολογισμοῦ ἀναδειχθέντας καὶ τῆς εἰκονομαχικῆς πλάνης κατάλληλα ὄργανα, εἰς ἀμφισβήτησιν καὶ ἀπόρριψιν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἦτοι τοῦ Ἀνάρχου Πατρὸς ὡς «Παλαίου τῶν Ἡμερῶν», τοῦ Υἱοῦ ὡς ἐφανερῶθῃ ἐν σαρκὶ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν εἶδει Περιστερᾶς, καὶ εἰς συγγραφὴν κακοδόξων φρονημάτων, τὰ ὁποῖα διετυπώθησαν ἐγγράφως, εἰς τὸ φερόμενον ἀπὸ 30.10.1976, ὡς πόνημα τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Θεσ/νίκης, ἀνατυπωθέντος καὶ κατὰ τὰ ἔτη 1980 καὶ 1990, κυκλοφορήσαντος δὲ καὶ εἰς τὸν χῶρον τῆς καθ' ἡμᾶς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, πρὸς σκανδαλισμὸν καὶ παραπλάνησιν ἐπεξέτεινε καὶ αὐθις τὰ τῆς πλάνης δίκτυα καὶ οὕτω ἐξεδόθη ἐν Θεσ/νίκη κατὰ τὸ ἔτος 1990 βιβλίον τινὸς Γεωργίου Γαβριήλ ἐξ Ἀμερικῆς, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀπαγορευμένες Ἀπεικονίσεις», τὸ ὁποῖον γέμει κενοφωνιῶν καὶ δυσσεβειῶν καὶ ἀποτελεῖ τῆς συγχρόνου Νεοεικονομαχίας τὸ ἀπαύγασμα.

Ἄλλὰ φεῦ. Τινές τῶν ἡμετέρων ἐξέστησαν καὶ ἐξ ἐναντίας ἔστησαν, τῇ Ἱερᾷ ἡμῶν Παραδόσει, κατὰ συναρπαγὴν ἢ πλάνην ἢ μίμησιν τῶν προαναφερθέντων νεοεικονομαχικῶν ἐντύπων καὶ συνέγραψαν καὶ οὗτοι παραπλησίως καὶ ἐξ ἰδίας διανοίας ἀναπλάττοντες, μὴ συμφῶνως πρὸς τὰς Ἱερὰς τῶν ἁγίων Πατέρων διατυπώσεις, ἀμφισβητοῦντες καὶ ἀπορρίπτοντες τὰς Ἱερὰς Εἰκόνας τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῆς ἐκ τοῦ Τάφου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς Φιλοξενίας τοῦ Ἀβραάμ καὶ τῆς εἰς Ἄδου Καθόδου.

Τὰ κενόφωνα ταῦτα πονήματα εἶναι:

α) Ἡ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Εἰκονογραφικὴ παρουσίαση τοῦ Θεοῦ Πατέρα» συγγραφὴ (Ἀθῆναι 1990) καὶ ἡ ἀπὸ 3.10.1991 ἐξασέλιδος ἐπιστολὴ τοῦ Ἱερ/χου Κασσιανοῦ Μπράου.

β) Ἡ ἀπὸ Ἰουνίου 1991 20σέλιδος Πραγματεία τοῦ Ἱερομ. Ἀμφιλοχίου Ταμπουρᾶ καὶ

γ) Ἡ δεκαεξασέλιδος μελέτη τοῦ Μοναχοῦ Χρυσοφίου καὶ ὅσα συναφῆ πρὸς τὰ πονήματα ταῦτα ἐγράφησαν.

Ὡσαύτως καὶ αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Ἱερομ. π. Ἰωαννικίου Μενιδιάτη καὶ τοῦ μον. π. Ἀναστασίου, ἀπὸ τοῦ 1991, 1.8.91 καὶ 11.5.92, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐντονωτάτη Διαμαρτυρία» καὶ «Ἀνάλυσις», διὰ τῶν ὁποίων εἰς τὴν προσπάθειάν των νὰ ἀντικρούσουν τὰς θέσεις τῶν ἀνωτέρω διετύπωσαν ὡσαύτως ἀντορθόδοξους θέσεις.

Ἄπαντα τὰ προαναφερθέντα εὐθέως ἢ πλαγίως, ἐναντίον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Παραδόσεως διατείνονται, τὸ δὲ ψεῦδος καὶ παρερμηνευτικὴ ἐρεσχηλία αὐτῶν ἐφωράθη καὶ κατηλέγχθη, ὑπὸ τῶν τὰ τῆς εὐσεβείας δόγματα ἀνομολογούντων, Ἐπισκόπων, Κληρικῶν, Μοναχῶν καὶ Λαϊκῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Ἡμεῖς δὲ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ποιμένες ὑπάρχοντες, ὀφείλομεν ἵνα καὶ τὰς αἰτίας καὶ τὰς ρίζας, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοὺς κλώνους καὶ τὸ ἄνθος τῆς κακοδόξου ταύτης πλάνης, τῇ μαχαίρᾳ τῆς Ἀληθείας ἐκτάμωμεν καὶ τὰς ἐμπεριεχομένας κενοφωνίας ἀποδοκιμάσωμεν.

Ἐπειδὴ, διὰ τῶν προαναφερθέντων συγγραμμάτων κενοφωνοῦνται:

1. Ὅτι δῆθεν, ἡ ὑπὸ τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἀπλανῶς καὶ σταθερῶς καθοδηγούμενη καὶ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κυβερνωμένη καὶ ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων πηδαλιοχουμένη, ὁ στῦλος καὶ τὸ ἐδραῖωμα τῆς Ἀληθείας, ἡ ἄμωμος καὶ ἀκηλίδωτος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐδέχθη ἢ ἠνέχθη πλάνας καὶ σφάλματα διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν β' ὄρον τῆς Ὁμολογίας τοῦ κλεινοῦ Δοσιθέου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων λέγοντος, «ἄνθρωπον μὲν ὄντιναουν, λαλοῦντα ἀφ' ἑαυτοῦ ἐνδέχεται ἀμαρτῆσαι καὶ ἀπατῆσαι καὶ ἀπατηθῆναι, τὴν δὲ Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, ὡς μηδέποτε λαλήσασαν ἢ λαλοῦσαν ἀφ' ἑαυτῆς, ἀλλὰ ἐκ Πνεύματος τοῦ θεοῦ, ἀδύνατον πάντι ἀμαρτῆσαι ἢ ὅλως ἀπατῆσαι καὶ ἀπατηθῆναι, ἀλλὰ ἔστιν ὡσαύτως τῇ Θεῖᾳ Γραφῇ ἀδιάπτωτος καὶ ἀέναον τὸ κῦρος ἔχουσα».

2. Ὅτι δῆθεν, εἰσάγεται εἰδωλολατρεία, ἐπειδὴ ἡ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία εἰκονογραφεῖ, ἀσπάζεται καὶ προσκυνεῖ τὸν ἄναρχον Πατέρα ὡς «Παλαιὸν τῶν Ἡμερῶν», τὸν Υἱὸν ἐν σαρκὶ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστερᾶς, εἰς μίαν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐν ἀντιθέσει καὶ ἀφόβως πρὸς τὸν ἀναθεματισμὸν τῆς ἁγίας Ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, «τοῖς τολμῶσι λέγειν τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν εἰδῶλα ποτέ δεδέχθαι, ὡς ὅλον τὸ Μυστήριον ἀνατρέπουσι καὶ τὴν Χριστιανῶν ἐνυβρίζουσι Πίστιν, Ἀνάθεμα» (**Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας**).

3. Ὅτι δῆθεν, εἰς τὴν εἰκονικὴν ἀνατύπωσιν τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς περιγράφεται ἡ ἀπερίγραφτος Θεῖα Φύσις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἁγίας Ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία ἀποφαίνεται ὅτι ἡ Θεῖα Φύσις τῆς Ἁγίας Τριάδος «ὡς ἀνείδεος καὶ ἀόρατος οὐχ εἰκονίζεται», ἐξ ἐναντίας δὲ ἀναθεματίζει τοὺς κενολόγους λέγουσα: «Τοῖς τὰς μὲν προφητικὰς ὁράσεις, κἂν μὴ βούλοιντο παραδεχομένοις, τὰς δ' ὀφθείσας αὐτοῖς εἰκονογραφίας, ὦ θαῦμα! καὶ πρό σαρκώσεως τοῦ Λόγου μὴ καταδεχομένοις, ἀλλ' ἢ αὐτὴν τὴν ἀληπτόν τε καὶ ἀθέατον οὐσίαν ὀφθῆναι τοῖς τεθεαμένοις κενολογοῦσιν, ἢ εἰκόνας μὲν ταῦτα τῆς ἀληθείας, καὶ τύπους καὶ σχήματα ἐμφανισθῆναι τοῖς ἐωρακόσι συντιθεμένοις, εἰκονογραφεῖν δὲ ἐνανθρωπήσαντα τὸν Λόγον, καὶ τὰ ὑπὲρ ἡμῶν αὐτοῦ πάθη οὐκ ἀνεχομένοις, ἀνάθεμα» (**Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας**).

4. Ὅτι δῆθεν, εἰς τὰς Θεοφανεῖας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐνεφανίσθη μόνον ὁ Λόγος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἁγίους Πατέρας καὶ δὴ τὸν Μεγα Βασιλεῖον, λέγοντα εἰς τὸν Ε' κατὰ Εὐνομίου λόγον του, ὅτι «οὔτε ὀπτασία, οὔτε χρησιμωδία γίνεται κεχωρισμένως Πατρός καὶ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος».

5. Ὅτι δῆθεν, τὸ ὄνομα «παλαιός τῶν Ἡμερῶν» εἶναι μόνον τοῦ Χριστοῦ καὶ οὐχὶ τοῦ Πατρὸς καὶ δὴ εἰς τὴν ὄρασιν τοῦ προφήτου Δανιὴλ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς μαρτυρίας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν μεγάλων Ἱεραρχῶν, Μ. Ἀθανασίου, ἀγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Ἰωάννου τοῦ

Χρυσοστόμου, Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Συμεών Θεσσαλονίκης^(*) καί τῆς συνεχοῦς Ὑμνολογίας τῆς Ἐκκλησίας ψαλλούσης, «μυεῖται τῆς μιᾶς κυριότητος τά τριφασές ὁ Δανιήλ, Χριστόν κριτὴν θεασάμενος, πρὸς τὸν Πατέρα ἰόντα καί Πνεῦμα τό προφαῖνον τὴν ὄρασιν» (**Τριαδικός Κανὼν εἰς ἤχον πλ. α΄**).

6. Ὅτι δῆθεν, ἡ εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι Λατινικῆς προελεύσεως, ἐνῶ ἀδιάψευστοι ἱστορικαὶ μαρτυρίαὶ ἀποδεικνύουν ὅτι εἶναι Βυζαντινῆς τοιαύτης.

7. Ὅτι δῆθεν μοναδικὴ εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς Φιλοξενίας τοῦ Ἀβραάμ, ἐπὶ ἀθετήσῃ τῆς εἰκόνος τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐνῶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐδέχθη ἐκάστην ἐξ αὐτῶν κατὰ τάξιν.

8. Ὅτι δῆθεν, εἰς οὐδεμίαν ἄλλην εἰκόνα ζωγραφίζεται τό Ἅγιον Πνεῦμα ὡς Περιστερὰ πλὴν τῆς Βαπτίσεως, ἐν ἀντιθέσει μὲ τὴν κεκυρωμένην γνώμην τῆς ἁγίας Ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία ἐδέχθη καί τὰς ἀναγλύφους περιστεράς, τὰς ὑπεράνω τῶν Θεῶν κολυμβηθρῶν καί τῶν θυσιαστηρίων εὕρισκομένης» (**Πρακτικά Ζ΄ Οἰκ. Συνόδου, 320**).

9. Ὅτι δῆθεν, κατεδικάσθη ἡ εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὑπὸ τῆς ἐν Μόσχᾳ Συνόδου τό 1666, τῆς ὁποίας τά ὀρθά καί ἄτοπα περιγράφει ἡ ἱστορία, ἐνῶ ὁ ΝΑ΄ ὀρισμός τῆς Συνόδου ταύτης, «ἀπό τοῦ νῦν τὴν εἰκόνα τοῦ Κυρίου Σαβαῶθ πλέον μὴ ζωγραφίζεσθαι...» ἐγένετο, ἐξ αἰτίας τῶν καταχρήσεων ἀπὸ τὰς «ἀχαμνάς καί ἀμαθεῖς ζωγραφίας ἀνεπιστημόνων καί ματαιοφρόνων ἀνδρῶν» (αὐτόθι). Ἡ δὲ Ὁρθόδοξος Ρωσικὴ παράδοσις διατηρεῖ καί πρό καί μετὰ τό 1666, τὰς ἱεράς εἰκόνας τῆς Ἁγίας Τριάδος.

10. Ὅτι δῆθεν, κατεδικάσθη ἡ εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὑπὸ τῆς ἀντικολλυβαδικῆς ἐν Κων/πόλει Συνόδου τό 1780, ἐνῶ κατεδικάσθη ἕτερα ὑπὸ τῶν Λατίνων καινοτομηθεῖσα εἰκὼν (**Ἀσύλητον Συμβολικόν Ἐγκόλπιον, Ἀρσενίου Κοττέα, σελίς 73**).

11. Ὅτι δῆθεν, ἡ εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐνθυμίζει τὴν αἴρεσιν τοῦ Ἀρείου καί ὅτι τρεῖς διαφορετικὲς μορφές σημαίνουν τρεῖς διαφορετικούς σκοπούς καί σωτηρίας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό ἅγιον Θεόδωρον τὸν Στουδίτην λέγοντα, «Εἰς Θεὸς καί Κύριος, κἂν ταῖς (διαφόροις) εἰκόσι τοῦτο ὑποληπτέον» (P.G. 99, 337).

12. Ὅτι δῆθεν, δέν πρέπει νά εἰκονίζεται ἡ ἐκ τοῦ Τάφου Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ δέν εἶδε κανεὶς τό γεγονός καί ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτον νά παρουσιάζεται ὁ Χριστός γυμνός ἄνω τοῦ Τάφου, ἐν ἀντιθέσει μὲ τὴν Καθολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἀπὸ αἰώνων λέγει «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι» καί παρά τό Συνοδικόν τῆς Ὁρθοδοξίας, τό ὁποῖον λέγει τοῖς «ὡς ἀνέστη (τὸν Κύριον) ἐν εἰκόσιν οὐκ ἀνεχομένοις, μηδὲ τιμῶσιν αὐτάς καί προσκυνεῖν, ἀνάθεμα γ΄», ἡ δὲ

(*) Αἱ μαρτυρίαὶ αὗται εὐλαβῶς παρετέθησαν ὑπὸ Ἁγιορειτῶν Πατέρων εἰς Ὁρθόδοξον πραγμασίαν, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἁγία Τριάς εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Εἰκονογραφίαν» (Ἅγιον Ὅρος 1991).

Ἐκκλησία εἰκονίζει τὴν σωματικὴν ἔγερσιν τοῦ Ἀναστάτου Χριστοῦ «εἰς πίστωσιν ἐσχάτης Ἀναστάσεως, ἣν ἐλπίζομεν» (Θ΄ ὠδῆ, βαρέος ἤχου).

13. Ὅτι δῆθεν, κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ δυσσεβοῦς Γ. Γαβριήλ, ὅλα τὰ δημιουργήματα ὀρατὰ ἢ ἀόρατα εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ κάτι, ἐν ἀντιθέσει μὲ τὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος δημιουργίαν τοῦ Α΄ κεφαλαίου τῆς Γενέσεως καὶ παρὰ τὸν ἀναθεματισμὸν τοῦ Συνοδικοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπὶ «τῶν δεχομένων ἀθυπόστατον τὴν ὕλην».

Τοὺς τοιοῦτους κακοδόξους ἰσχυρισμοὺς καὶ ἕτερα ὅσα τῇ διδασκαλίᾳ τῶν ἁγίων Πατέρων ἐναντιούμενα καὶ τῇ Ὁρθοδόξῳ Παραδόσει ἀσύμφωνα ἐμπεριέχονται εἰς τὰ ἀνωτέρω συγγράμματα, αἰρετικά ὄντα, καὶ δὴ ὅσα ἐν συγχύσει τῆς Θεολογίας πρὸς τὴν Θεῖαν Οἰκονομίαν, τῆς Φυσικῆς Εἰκόνας πρὸς τὴν τεχνητὴν τοιαύτην, τοῦ Φύσει μὲ τὸ Εἶδει καὶ τῆς Θεῖας Οὐσίας πρὸς τὰς συγκαταβατικὰς καὶ συμβολικὰς Θεοφανείας διατείνονται οἱ συγγραφεῖς αὐτῶν. **Καταδικάζομεν, ἀναθεματίζομεν καὶ ὀρίζομεν ἀποκήρυκτα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι καὶ παντελῶς ἐξωστρακισμένα,** ὡς διαφέροντα τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Παραδόσεως καθάπερ τὸ μέλαν τοῦ λευκοῦ καὶ ἡ πλάνη τῆς Ἀληθείας.

Καλοῦμεν δὲ τοὺς ὑπὸ τῶν κακοδοξιῶν τούτων ζωγρηθέντας ὅπως καταδικάσουν καὶ ἀναθεματίσουν καὶ αὐτοί, ἀποπτύσουν καὶ ἀποκηρύξουν ταῦτα αἰρετικά ὄντα συμφώνως πρὸς τὴν αἰωνόβιον πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς δὲ τοὺς ἐμμένοντας καὶ ἀνιάτως νοσοῦντας, τὰ πρέποντα ἐπιτίμια αὐτοῖς ἐπιβαλοῦμεν, μετὰ δικαιοσύνης τὴν ἀλήθειαν ἐκδικοῦντες.

Προσέτι δὲ καταδικάζομεν ἅπαντα τὰ λιβελλογραφήματα ὅτινα ἐκυκλοφόρησαν ὑπὸ τὴν μορφήν ἀνωνύμων ἢ ψευδωνύμων ἐπιστολῶν, δι' ὧν διειτυπώθησαν διάφοροι ἀναπόδεικτοι καὶ ἐν πολλοῖς ἀπαράδεκτοι ὕβριστικοὶ ἰσχυρισμοὶ καὶ δὴ ἐναντίον Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπειδὴ διὰ τῶν ἀνωνύμων τούτων καὶ ψευδωνύμων ἐπιστολῶν προεκλήθη σύγχυσις εἰς τὸ εὐσεβές πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Ἱερά Σύνοδος ὑπῆρξεν αὐστηρὰ εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν αὐτῶν, διό καὶ κατὰ τὴν συνεδρίασιν Αὐτῆς τῆς 22.10.1992, ἐνεργοῦσα ὡς Συνοδικὸν Δικαστήριον, προέβη ἀπεριφράστως εἰς τὸν ἀφορισμὸν τῶν ἀμετανοήτως κρυπτομένων ἀνωνύμων ἢ ψευδωνύμων ὕβριστῶν καὶ συκοφαντῶν κατὰ ὕψηλά ἱσταμένων ἐκκλησιαστικῶν προσώπων.

Ὅσαύτως **καταδικάζομεν** καὶ ὅσας ἐπιστολάς, φυλλάδια ἢ **Τεύχη**, ἢ προφορικὰς διαδόσεις ἐκυκλοφόρησαν, οὐχὶ ἐν εὐθύτητι συνειδήσεως ἀλλ' ἐν ἠθελημένῃ ἀγνοήσῃ καὶ ἀπωθήσῃ τῆς ἀληθείας προέβαλον ὅτι δὲν ὑπῆρξε θέμα εἰκόνων, ἢ ὅτι πρόκειται περὶ ἀπλῆς ἔριδος ἐπὶ τινὰς Ἱεράς Εἰκόνας, προσεπάθησαν τὴν ἠθικὴν στήριξιν καὶ ἀθώωσιν τῶν πλανηθέντων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Μέγα Βασίλειον παραγγέλλοντα «μὴ κολακεύετε ἀδελφοί, τοὺς τὰ πονηρὰ δόγματα τῆς ψυχῆς ὑμῶν ἐπάγοντας, μηδὲ καταδέξασθε περιορᾶν ἐν γνώσει ὑμετέρα τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν ἀσεβῶν δογμάτων καταστρεφόμενον» (**Ἐπιστολή 207**).

Ἐν ταυτῷ δὲ τὴν προσπάθειαν σπιλώσεως τῶν ὑπερασπιστῶν τῶν πατροπαράδοτων τῆς Ἐκκλησίας θεσμιῶν, καὶ τὰς ψευδηγορίας, αἱ ὁποῖαι

ἀπεδόθησαν ἐν κεκαυτηριασμένη συνειδήσει, εἰς τοὺς ὀρθοφρονοῦντας τῆς Πίστεως προμάχους, τοὺς ὁποίους **θραβεῦσαι ὀφείλομεν κατὰ χρέος**, καθὼς εἰς τὸ Συναξάριον τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας διαλαμβάνεται, «ἀναστηλωθεισῶν τῶν ἁγίων καὶ σεβασμίων εἰκόνων παρά τῶν ἁγίων ἀνδρῶν, ἀνακηρυχθέντων μὲν τῶν εὐσεβοῦντων καὶ ὀρθῶς δοξαζόντων, τῶν δὲ ἐναντίων ἀσεβοῦντων καὶ μὴ τὴν τῶν ἁγίων Εἰκόνων τιμὴν ἀποδεχομένων, ἀποκηρυχθέντων καὶ παραδοθέντων τῷ ἀναθέματι», ψάλλομεν δὲ Χαριστήριον ὡδὴν τῷ εὐεργέτῃ Θεῷ τῶν ὄλων, διὰ τὴν τῆς εὐσεβείας ἀνακήρυξιν καὶ τῶν δυσχερῶν τὴν ἀπαλλαγὴν.

Ὅριζομεν δέ, μηδένα τολμᾶν νέας ἐκτιθένα διδασκαλίας, αὐτοχειροτονήτως περιτιθέμενον τὸ τοῦ διδασκάλου ἀξίωμα, καὶ δι' ἀνθρωπίνων ἐπινοιῶν καὶ ὀρθολογιστικῶν στοχασμῶν, εἰς κριτικὴν τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως ἀλλοτριοῦσθαι.

Ἡμεῖς ὡς γνήσιοι ποιμένες, οὓς ἔθετο τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον Ἐπισκόπους τῆ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀγρύπνως ἐπισκοποῦντες, τῶν ἐκάστοτε ἀναφουμένων σκανδάλων ἐπιλαμβανόμεθα. Διὸ καὶ **ὁμολογοῦμεν** καὶ **διακηρύσσομεν** διὰ μίαν εἰσέτι φοράν, ὅτι ἐμμένομεν ἀπαρασαλεύτως, εἰς τὰ παρά τῆς Ἁγίας Ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀποφασισθέντα καὶ νομοθετηθέντα περὶ τῶν ἁγίων καὶ ἱερῶν εἰκόνων, **συνομολογοῦντες** μετὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ **καταδικάζοντες** πᾶσαν Εἰκονομαχίαν ὑφ' οἰανδήποτε μορφήν καὶ ἂν ἐκδηλοῦται παλαιότεραν ἢ νεωτέραν, ὡς καὶ τὴν ἀπόρριψιν ἢ ἀμφισβήτησιν τῶν ἱερῶν εἰκόνων τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῆς ἐκ τοῦ Τάφου Ἐγέρσεως τοῦ Κυρίου, τῆς Φιλοξενίας τοῦ Ἀβραάμ, ἢ οἰασδήποτε ἄλλης ὀρθοδόξου εἰκόνος.

Στοιχοῦντες δὲ τῇ ἀποφάσει τῶν Ἁγίων Πατέρων, «**τούς προστιθέντας ἢ ἀφαιροῦντας τι ἐκ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀναθεματίζομεν**», καὶ «**εἴ τις πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν ἔγγραφον ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ ἀνάθεμα γ'**». Ἀποστρεφόμεθα καὶ «**πάντα νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου**», καθὼς ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος τῶν Πατριαρχῶν τὸ 1848 ἀποφαίνεται.

Παν/τοι Ἱερεῖς καὶ Διάκονοι, ὀσιώτατοι Μοναχοὶ καὶ εὐλαβέστατοι Λαϊκοί, γνήσια τέκνα τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. «**Νήψατε, γρηγορήσατε**» (Α' Πέτρ. 5, 8). Ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος «**εἰδὼς ὅτι ὀλίγον καιρὸν ἔχει**» (Ἀποκ. 12, 12), ζητεῖ τὴν σήμερον, εἰ δυνατόν «**πλανῆσαι καὶ τοὺς ἐκλεκτούς**» (Ματθ. 24, 24).

Τοῦτο δὲ ζητεῖ ἀπὸ ἑναν ἑκαστον ἐξ ἡμῶν ἢ μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία. Τὴν ἐν ὑπακοῇ καὶ ταπεινώσει καὶ ἄνευ δισταγμῶν τήρησιν τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Παραδόσεως γνησίως καὶ ἀνοθεύτως. Καὶ τὴν περιφρούρησιν αὐτῆς, ἀπὸ τὰς γενικευμένας καὶ ὁμαδικὰς προσβολὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐπισφαλεῖς μεμονωμένων ἀνθρώπων κακοδόξους γνώμας.

Ἐν κατακλειδί, **ἐπιτονίζομεν** τὴν διὰ τοὺς Ὁρθοδόξους εἰδοποιῶν διαφορὰν, ὅτι αἱ Ἱεραὶ Εἰκόνες δὲν ἀποτελοῦν ἀπλῶς μέσον πληροφορήσεως, ὡς «**βίβλοι τῶν ἀγραμμάτων**». Πολύ δὲ περισσώτερον δὲν ἀποτελοῦν ἀντικείμενον τέχνης κατὰ τὰς κοσμικὰς συνηθείας τῆς σήμερον. ἀλλὰ ἀποτελοῦν ἀντικείμενον ἀσπασμοῦ καὶ προσκυνήσεως καὶ τιμῆς, ἢ ὁποία

«πρός τό Πρωτότυπον διαβαίνει», κατά τās Ἀποστολικās Διαταγās καί τόν Οὐρανοφάντορα Μέγα Βασίλειον καί τήν Πατερικήν διατράνωσιν τῆς ἁγίας Ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, «τῶν τῷ λόγῳ ἁγιαζόντων τά χεῖλη, εἶτα τοὺς ἀκροατάς διὰ τοῦ Λόγου, εἰδόντων τε καί κηρυσσόντων, ὡς ἁγιάζεται μὲν ὁμοίως διὰ τῶν σεπτῶν εἰκόνων τά ὄμματα τῶν ὁρώντων, ἀνάγεται δέ δι' αὐτῶν ὁ νοῦς πρὸς Θεογνωσίαν, αἰωνία ἢ μνήμη γ'» (Συνοδικόν).

Ὅθεν, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ποιμαινόμενοι καί ποιμένες ἐν ἀλλήλοις εἰρηνεύοντες, ἀναπέμφωμεν τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ ἡμῶν δόξαν, τιμὴν καί προσκύνησιν. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ Βοηθὸς καί Σκεπαστής, φυλάξει ἡμᾶς «ἀπὸ παντός κακοῦ» (Ψαλμ. 120), τās πονηράς ταύτας ἡμέρας καί «κατευθυεῖ τās ὁδοὺς, τās καρδίας καί τὰ νοήματα ἀπάντων ἡμῶν, εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν».

Διάπυροι πρὸς Κύριον εὐχέται

**Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.**

Ὁ Πρόεδρος

Τά μέλη

† Ὁ Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος

† Ὁ Μεσσηνίας ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ

† Ὁ Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΜΑΤΘΑΙΟΣ

† Ὁ Κιτίου ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ

† Ὁ Πειραιῶς καί Νήσων ΝΙΚΟΛΑΟΣ

† Ὁ Ἀργολίδος ΠΑΧΩΜΙΟΣ

† Ὁ Φθιώτιδος ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ

† Ὁ Σερβίων καί Κοζάνης ΤΙΤΟΣ

† Ὁ Θεσσαλονικῆς ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

† Ἀρχιμ. ΚΗΡΥΚΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ